

45. Budha.

Otázka:

Jest Budha Vyslanec Boží?

Odpověď:

Ne. Nebyl Vyslancem ani stvořeným, nýbrž pouze vyvinutým. Dokázal však odvrátit se od falešně jdoucího lidstva a neučinit se otrokem rozumu jako ostatní. Odtrhl se od toho a mohl jít ve vlastním vývoji svého ducha normální, pro lidstvo určenou cestou. Pozemský rozum ho nemohl již omezovat svou silnou, na hrubohmotnost vázanou omezeností. Proto mohl ve vývoji přijít až na práh duchovní říše.

Bylo to jen zcela přirozeným důsledkem, že ho ostatní lidstvo ve své omezenosti považovalo za něco vyššího, co stálo mimo ně. Jeho vědění, vznikající v pokračujícím normálním vývoji, *muselo* ukázat ohromný rozdíl mezi ním a jeho spolubližními.

Budha šel tedy *normální* cestou pozemšťanů. Cenit však jeho učení, podávající jeho vědění, výše než poselství pravého Vyslance Božího, Ježíše Nazaretského, nebo je stavět jen vedle něho, jest pouze znakem absolutní nevědomosti a jasným výrazem všeobecně panujícího smutného omezení chápavosti, kterým trpí celé lidstvo a z něhož se právě Budha svého času odloučením násilně vytrhl, aby zvolil normální cestu duchovního vývoje, kterou mu stvoření zřetelně ukazovalo. Jeho příklad nebyl však jeho stoupenci jako obyčejně pochopen v *tom* smyslu, jak on to dělal a jak to chtěl, nýbrž změněn v opak.

Nemá žádného smyslu dále se o tom rozšiřovat. Samotná skutečnost, že i takoví lidé, kteří měli příležitost poznat poselství Syna Božího a přesto se přiklonili k buddhismu, jest dosti smutná, aby zřetelně projevila neschopnost chápání takových lidských duchů a dosvědčila, že nechápou poselství Boží! A proto nejsou také schopni přijmout má vysvětlení a poukazy.

Jest přirozeným předpokladem, že vznešená moudrost v její prostotě chce být v Božím poselství „nalezena“, na což již Syn Boží sám zřetelně poukazoval se slovy: „Hledejte a naleznete!“ Z toho vyplývá, že nenalezne ten, kdo není schopen vážně hledat.

Evropští stoupenci Budhova učení nejsou však již schopni hledat správně ve slovech Vyslance Božího, poněvadž jeho poselství přichází z výše, z níž lze přijímat jen při zcela zvláštním, skutečně pokorném postoji. Jest také vysvětlitelné, že s úsměvem přecházejí přes to, čemu nerozumí. Pro omezenost jejich ducha jest to opět svědectví, že mohou hledat a nalézt pouze v tom, co zvěstuje vyvinutý duch, stojící daleko níže než Vyslanec Boží!

Jsou schopni objevovat hodnoty jen v nižším, poněvadž tyto jsou jejich omezenosti bližší. Pro vyšší jim chybí možnost k pochopení. Nepomáhá proto dohadovat se s nimi a vysvětlovat jim, neboť by to nemohli nikdy pochopit.

V učení Budhově jest pohyb zdola nahoru a má své užší, určité hranice. V poselství Vyslance Božího jest však pohyb shora dolů a *neohraničený!* Lidskému duchu jest proto nezvyklý. Musí se mnohem

více namáhat, aby pochopil. Budhovo učení není proto žádným poselstvím, nýbrž jen poznatky. Tak jako i u Mohameda. Oba putovali správnou cestou jako připravovatelé cesty pro Světlo. Jejich slova byla však jejich stoupenci špatně vykládána a předávána.

To označuje přirozeným způsobem duchovní stupeň dotýčných stoupenců a jejich možnost chápání podmíněnou touto omezeností. K tomu přichází ještě jistý fanatismus, který jest právě tak neklamným znamením jen omezeného, částečného vědění. Právě tento fanatismus zužuje opět obzor duchovní vnímavosti ještě více, zachmuřuje dokonce často také všechno ostatní a vyvolává groteskní účinky.

Kdo to všechno klidně pozoruje, a jde až na dno, musí již sám přijít k těmto závěrům. Jako východisko nalezne pak vždy buď duchovní omezenost a s tím spojenou neschopnost chápání, řekněme neschopnost opravdového hledání, nebo naopak duchovní svobodu, ve které jest stupňující se schopnost vnímavosti a vzestupu, nestísňená lidským zlem rozumové nadvlády.

Z těchto dvou základních kamenů lze snadno přezkoumat a poznat falešný nebo správný způsob výstavby. Při tom jest přirozeně hlavní věcí, že takový člověk dovede též zkoumadlo *správně* položit, zcela věcně, neosobně a bez předsudků.